

ROK 1992

Hlavná cena XXIV. ročníka Jašíkových Kysúc:

Radoslav Olos

Čajová romanca

(Úryvok)

Ak by som sa pozrel z okna – akože to aj urobím – tak by som videl hocičo. Napríklad cestu, sem-tam nejaký dom, nejakú rieku, milé zvieratko, bežný prírodný úkaz. Príroda si nevyberá, čo mi ukáže. Dokonalá pornografia, ani sa starým ľuďom nečudujem, že presedia za oknom taký dlhý čas. Ja sa však nepozieram z okna, ale hľadím na plafón. Nie ja tam nič, čo by ma rozčuľovalo. Ležím bez pohybu, som truhla s okienkom. Keby som sa však pozrel von – a teraz tak robím – vidím krajinu s lastovičkami prekliate nízko, ľudí držiacich sa pri zemi, zviera žiadne. Vtáky nie sú zvieratá, ale len také omrvinky života, tým poletovaním budia dojem, že je ich veľa, ale ja o tom pochybujem. Zvierat je všeobecne menej ako ľudí, ešte sa mi nestalo, že by do mňa vrazilo zviera, tobôž vták. To je parketa ľudí, interná záležitosť. Ale lastovičky sa mi páčia. Mám takú predstavu, že si ľahnem – úplne pohodlne, niekde na teplom asfalte – a ony ma budú prelietavať, budú sa o mňa ošuchovať bruškami. Ak by som chcel byť poetický, potom by som tvrdil, že lastovičky majú bielu krv, že celé bruško majú zodraté do krvi.

Keď som sa rozišiel s frajerkou (z interných dôvodov a z jedného externého, sviňa jedna) uvoľnili sa do prírody všetky zlé sily. Za dva dni boli v Barme záplavy a zahynulo dvetisíc ľudí. V Peru vypukla cholera, vybuchla tam i sopka. Dobré im tak ... Všetkým je jedno, ako to medzi nami dopadlo, tak nech nesú následky. A sopka je na cholera najlepšie liek. Predstavte si, že by som to všetko mal v sebe utuľtať?! Veď by som vyzeral ako Dorian Gray po smrti! Frajerky sa to pochopiteľne netýka, už nikdy žiadnu ženu nebudem obviňovať z citov. Sú to citové červíky a ten cit, ktorý majú, zanechávajú za sebou vo svojom slize. Už nechcem byť poetický. Obhrýzli ma, zlízali ma ako cukrovinku. Zostala prázdna šupka, už nepomôže ani recitovať Mor ho. Čím krajšia žena, tým hnusnejšia, toto si môžem opakovať ako otčenáš. Ale pozor na to! Ženy sú všeobecne pokladané za krajšie, ako muži. Pretože sú bezcitné – to je moja odpoveď. Len a len preto. Cit – rýdzi mužský cit – sa mení na bolesť, a tá sa zapisuje do tváre. Červené oči, nosy, škaredé zuby ... A komuže padajú vlasy? Pekné ženy sú si sebou isté. A existuje zvlášť nebezpečná fajta, a to ženy prsnaté. Osobne v tom vidím prapôvod všetkého, základ ženskej odlišnosti. Žena sa môže chváliť, že dokáže byť potravinou. Môže si žiť cucajúc vlastné prsníky... A muž – citlivý uzlík - je odkázaný na svet. Musí bojovať, zraňovať a zraňovať sa, namáhať sa, škarednúť. U kojencov rozoznáte pohlavie len ťažko. No počkajte, keď sa ukážu prsníky.